

Tanévkezdés

Már várom az iskolát! – hallom a postai sorbanállás közben. A csekk-befizetés egyhangúságát némiképp oldja a láthatóan derűs nyugdíjas ismerős hirtelen-riportja a 8-9 éves szőke kislánnyal. Fülledt meleg, igazi perzselő nyár. Pedig már csak néhány nap és kezdődik a tanév... A szülők kevésbé várják, hiszen tudják: milyen a pénztárcába kell majd nyúlni. Olvasom, a legrosszab helyzetben az elsősök szülei vannak; a kiegészítő felszerelésekkel együtt átlagosan a húszezer forintot is elérheti a tanévkezdés finansziális terhe. „Nehéz időket élünk” – modják sokan a közhellyé vált szlogen...

Nem könnyű a szülőknek, de a gyermekek számára sem egyszerű a világ. Egyre többet és mélységében kell tudniuk. Nem elég elolvasni, érteniük is kell – sajnos vagy nem, de a kihívás óriási, amit örökségül hagynak az előttük járó generációk: kémiaiilag és erkölcsileg szennyezett világ, pusztuló értékek úgy materiális, mint lelki téren... ugyanakkor szédületes fejlődés elektronikában, kémiában, orvostudományban.

Tanévkezdés – újrakezdés, rokon fogalmak valahol. Az ÉLET-iskola ritmusa ez: számvetés és újrakezdés. Munka és fáradtság, jutalom és elismerés dinamikája. Milyen nagyszerű, ha valaki *tud megállni* és el tudja választani az ünnepet a hétköznapoktól, az önfeledt örömet a munka izzadságos terhétől. Sajnos mai világunkban egybemosódnak határok: gépként kezelik az embert, s emberi tulajdonságokkal próbálják felruházni a gépeket.

Mindannyian ismerjük a jelenések könyvbéli fenevadszámot: 666. A vég kezdte, az emberi közösségé, ha az ember, a közösségre teremtett, már csak a vásárlóerejének számmérte alapján nyilvántartott piaci tényező. A teremtettség-beli megismételhetetlenségének egyszerűsége helyett szorzószám az egyenlet egyik oldalán. A világ rendje minden

korban ez: Isten az Isten, az ember pedig ember. Ha valaki ezt a rendet nem hajlandó elfogadni, akkor fordítva látja a világot, feje tetejére állította. Ez a mi világunk. Jobb esetben regényhőssé vagy zöld ufó-emberkévé degradálja a Jóistent, s eközben istenné igyekszik önmagát magasztalni. Nem csoda hát, ha zavarosan látja a világ dolgait, s végül mindent fekete-fehérben: én-centrikusan, s gyakran fundamentálisan – ez utóbbiból is sajnos nem a tradíció értékeire figyelő, hanem a vulgáris „nekem-elvű”.

DE Jézus Krisztus, aki a Legnagyobb Tanító a *cselekvő, hordozó szeretet szívében* akarja életünkbe plántálni. Három évig tanította tanítványait: aki nem szereti és nem törődik önmagával, az nem tudja szeretni embertársát sem – másképpen ugyanaz.

Ezért – nemcsak az iskolapadban – fontos a tanulás, amely képessé tesz minket a felismerésre, a megismerésre. A fontos dolgok ugyanis az életben láthatatlanok. Meglátásukhoz elengedhetetlen az ismeret, a tájékozottság, a párbeszédre való készség – hétköznapi rohanásában is.

A keresztyén ember holtáig tanulja Isten ismeretét, s az önmagán való uralkodást, de nem utolsó sorban a türelmet is, a Legnagyobb Tanítótól Jézus Krisztustól. Ő az igazi pedagógus, pedagógus, az „együttjáró”, akinek iskolájába jó járni, s tanulni.

Ezt tesszük mi is itt a tatai tagozatban... Miért? Hogy lehetségessé váljon a lehetetlen a mi életünkben is: az erőtlenség másoknak segít, a reménytelenül csálódott békelességre talál, s megfogyatkozott szeretetű újból megerősödve odahajol másokhoz, segít, megéli emberségét, s közben hirdeti Isten szeretetének egyedülvalóságát és végtelen nagyságát...

Konfirmáció 1997

1997-ben másfél éves előkészület után konfirmációi vizsgát és fogadalmat tettek. Első sor, (balról jobbra): Nagy Péter, Nagy Róbert, Orosz László, Beigelbeck Árpád, Németh Gábor, Gombkötő Andrea. (hátsó sor): Herczog Andrea, Nagy Adrienn, Herczog Annamária, Német Katalin, Sziklai Ágnes, Varga István. Imádkozunk azért, hogy ez a lelkes csapat továbbra is hűséges maradjon egyházához, hitéhez. Isten áldása segítse őket igaz emberré válni, szüleik öröme, Isten dicsőségére!

Frunze tábornok mondása szerint: „a külső, a belső visszatükröződése”. Azt gondolom mondása többnyire igaz, mindezenetre megállapítása érvényes arra házra és kertre, ahol Bori néni (Szűcs Mihályné) és Misi bácsi élnek... Már régóta tervezett beszélgetésünkre az elmúlt hetek egyik vasárnapján, istentisztelet után a Szűcsék Szilágyi Erszébet utcai otthonukban került sor. Mielőtt feltehettem volna kérdéseimet először nekem kellett a Bori néni kérdéseire válaszolni... Miután beszámoltam mindenről én is kérdezhettem:

Azt már régóta tudom, hogy Bori néni szíve két helyért is dobog Lajoskomáromért és Tataért. Hogyan került a tatai gyülekezetbe?

1961-ben kerültem Tatára. Ide jöttem férjhez, másodszor. Első kérdésem amikor leszálltam a vonatról ez volt: Van-e itt evangélikus gyülekezet? ... Mindig is nagyon kötődtem, szerettem egyházamat. Így van ez ma is. Számomra az új élet kezdte (első férjem halála után) ide kapcsolódik Tatához. Amikor Budapesten éltem, akkor a Budahegyvidéki gyülekezetbe tartoztam. Akkoriban Danhauser László volt ott a lelkész. Nekem igen sokat segített a tatai beilleszkedésben az, hogy a gyülekezetbe tartozhatom, s a testvérekkel együtt megélhetem a közösséget. Ami pedig a Lajoskomáromot illeti... Nagyon-nagyon sok emlék fűz oda, valóban e két hely különösen sokat jelent számomra, Lajoskomárom és Tata.

Mi az amit fontosnak vagy legfontosabbnak tart az életben?

Az Úristen szeretetét. Az ő kezét éreztem magam felett, mindig. Ha ezt nem éreztem volna, akkor boldogtalan lenne az életem – erről pedig szó sincs. Nagyon hálás vagyok az Istennek, hogy oly sok mindent ajándékozott életem során. Nekem nem lehetett saját gyermekem, de mégis volt/van egy Jutkám... akit

ugyan majd tízévesen „kaptam”, s nem volt olyan egyszerű ez az ő számára sem, hiszen hatalmas hiányt érzett édesanyja elvesztése miatt... de egymásra találtunk, hála az Úristennek!

„Bizony borzasztó volt!” – szól közbe könnyes szemmel Misi bácsi. „Nem is tudom elmondani azt a szomorúságot amit átéltünk Jutkával. Mégis azt kell mondanom, hogy az Isten megsegített, csak Ő segített, s ez egyértelmű a számomra.” Talán nehezen érthető, de most nem tudok jobb szót mondani, az Isten kárpótol minket minden fájdalomért...

Az Isten szeretet, s nincs nagyobb öröm mintha valaki a szeretet tapasztalhatja. Hogyan látja ezt Bori néni, s mit tudna jó tanácsként, életvezetési segítségként a mai fiataloknak mondani?

Bizony mindannyiunk életében legfontosabb kell hogy legyen a türelem és a szeretet. Ezért a kettőért kell a legtöbbet harcolnunk, de csak ez a kettő alapozhat meg minden célt az életben. Ha ez nincs, akkor a boldog pillanatok nagyon hamar eltűnnek az életünkben. Ezért mindenkit csak buzdítani tudok egymás iránti szeretetre, türelemre, kitartásra, s arra, hogy szeressék az Istent...

Köszönöm a beszélgetést, s az Úristen gazdag áldását kívánom életükre!

(Sorozatunkat folytatjuk.)

• HÍREK •

• **Gyülekezetünkben aug. 16-19 között** látogatást tett *Karl Georg Marhoffer* a Luxemburgi Evangélikus-protestáns Egyház lelkészi elnöke. A vasárnapi istentisztelet után átadta a luxemburgiak köszöntését majd röviden szólt gyülekezetük életéről – örömmel halgattuk beszámolóját. K.G. Marhoffer harmadik alkalommal járt gyülekezetünkben. Aktív levelezésben áll velünk, a Lutherrózsa hasábjain rendszeresen megjelennek fordítások az ő „Gyülekezeti Hírvivő”-jükből.

• **Tata testvérvárosának Gerlingen** fennállásának 1200. évfordulója alkalmából a Gerlingeni *Petrus Kirche* adományát vehettük át, 2000 DM-t. Az adományt *Inge Schirm* és férje *Helmut Schirm* hozták Magyarországra, akik igen sokat tesznek azért, hogy gyülekezeti kapcsolat tovább fejlődjön közöttünk. Isten áldása legyen munkánkon, az adományozókon, és a megadományozott gyülekezeten. Az adomány felhasználásáról soros presbiteri ülésünk, szeptember 24-én dönt.

Egy meghallgatott imádság

(ismeretlen szerző)

Erőt kértem az Úrtól, s Ő nehézségeket adott, Melyeken megedződtem.

Bölcsességért imádkoztam, és problémákat adott, Melyeket megtanultam megoldani.

Előmenetelt óhajtottam, gondolkodó agyat és Lelkierőt kaptam, hogy dolgozzam.

Kértem bátorságot és Isten veszélyeket adott, Melyeket legyőztem.

Áhítottam, hogy szeretni tudjak, és kaptam Az Úrtól bajba jutott embereket, Akiken segíthetek.

Kegyes indulata helyet alkalmat kaptam a jóra Semmit sem kaptam amit kértem és mindent Megkaptam amire szükségem volt.

Imádságom meghallgatásra talált.